

Ворожка на таро з Версалю

КУПИТИ

Початок Французької революції, на вулицях Парижа панує терор.

Молода Марі-Анна-Аделаїда Ленорман має надзвичайну здібність — за допомогою карт таро вона може спілкуватися з мертвими. І революціонери, й аристократи приходять до неї, прохаючи провістити їм долю. Ленорман вірна Марії-Антуанетті та дофіну Франції, але карти розповіли їй, яка доля чекає на королеву, і вона мусить подбати про те, щоб цієї долі не розділити.

Одного доленосного дня Ленорман зустрічає Кейт, посудомийку з Ірландії, яка вирушила в Париж шукати свою любов. Кейт також має незвичайний хист — вона здатна бачити минуле так, як Ленорман майбутнє. Між двома жінками виникає запаморочливий зв'язок, і здібності одна одної притягують їх іще дужче. Але Кейт щось приховує. Що вона вчинить — і кого зрадить, — аби привести революцію на береги своєї любої Ірландії?

Безмісячна, беззоряна ніч у місті Парижі. Вікна прикриті віконницями, і книгарня зачинена аж до ранку, але Ленорман все одно чекає далі. Вилізши на сам верх драбини, яка приставлена до найвищої книжкової полиці, вона зазирає в невеличке кругле віконце над вхідними дверима, крізь яке видно чорнильно-чорне небо. Опершись спиною на томи книг, що вкриті грубим шаром пилюки, вона потягує з келиха рубінове вино і слухає, як вщухає гамір на вулиці Турнон. Скоро вони прийдуть.

Утім, ця ніч інша. На небі зійшов молодик, темний, як смерть навколо, і це той час, коли вона почувається наймогутнішою. Майже так само, як прозірливий селянин передбачає зміну погоди, Ленорман відчуває нутром, що от-от щось має статися: вона відчуває це своїм тілом — як дроз, що пробирає під шкірою, і стугін, що прокидається в серці, — згадуючи мимохіть про перші дні революції, коли всі жили, як на порохівій бочці.

Вона допиває келих вина, ставить його на полицю — звідти його пізніше прибере Жізель — і злазить вниз по драбині, щоб розпочати приготування.

У квартирі над крамницею Жізель натягує важку мантию на білу муслінову сукню Ленорман. Це темно-синя мантия із зображенням Сехмет, вогнедишної єгипетської левиці, вишитим на ліфі. Її спідниця розшита золотими сонцями богині Хатор і срібними місяцями богині Ісиди. Коли Ленорман вдяглася і жізель заплела її темні кучері в обвислий шиньйон, вона сама вдягла на голову тюрбан. Це приголомшлива конструкція з пурпурового крепу і чорного пір'я. Вона виконує роль корони: під час ворожіння Ленорман сидить на престолі, і всі чоловіки та жінки мусять коритися її передбаченням і пророцтвам. Цей ритуал дає їй змогу зануритися у свою некромантську сутність, забути про сирітське дитинство в Нормандії і весь гніт колишніх монастирських днів. Вона знову спускається спіральними сходами до книгарні, ведучи слідом за собою Жізель. Почувши клацання її пальців, сіра ворона злітає з найвищої полиці і починає кружляти над нею.

Жізель ледь скрикує і відступає назад.

— Мадемуазель, це дикий птах, і його місце в лісі. Я хотіла б, щоб ви мене послухали і випустили його.

— Не мели дурниць, Жізеле. Вона прислуговує нам, оберігаючи книгарню від мишей, — і це багато важить, тому що миша може прогризти мою безцінну Книгу Тота за одну ніч.

Утім, Ленорман промовчала, що не може відпустити ворону тепер, тому що це створіння покинуте і живе далеко від рідного дому. Її перша власниця, мадемуазель де Луна, відреклася від неї, і Ленорман не хоче, щоб ворона страждала через це. Крім того, вона чудова компаньйонка. Ленорман

полюбляє сидіти в тиші й дивитися в її проникливі очі. Іноді вона годинами думає про глибоке море незнаного — куди вона як некромантка має привілей час від часу зануритися.

Ленорман клокає язиком, і сіра ворона сідає їй на плече; кігті впиваються у шкіру під сукнею. Це нагадує їй, як воно насправді — відчувати, хай навіть і завдає легкого болю. Ворона лопотить крилами, і в її рухах Ленорман вчуває збентеження.

— Ах, ти також відчуваєш цю зміну, — шепоче вона, засовуючи назад полицю, що приховує потайні двері до її салону.

Сіра ворона спурхує знову, полетівши поперед неї і сівши на сідалі за кріслом, а тим часом Жізель далі чекає на перших клієнтів перед книгарнею.

Те, що робить Ленорман, суперечить закону — і саме звідси всі ці хитрощі, — хоча кожній душі відомо, що за дверима будинку номер п'ять на вулиці Турнон не просто торгують книжками. Уся ця таємність — заради її клієнтів, багатих і могутніх, які бажають залишатися інкогніто. Вона міркує, чи до неї знову прийдуть з облавою. Це трапляється що кілька місяців, і часом її відвозять до в'язниці на кілька днів, але, як тільки звістка долітає до потрібних вух, її завжди звільняють. Довгий список привілейованих клієнтів дає їй змогу далі жити на волі, бо хто схотів би, щоб таємниці, якими вони ділилися з нею під час приватних бесід, було розкрито? Ленорман вважає, що вона понад законом, хоча сваволя й насильство чигають тепер на всіх у кожному закутку міста Парижа.

Її салон невеличкий і вщерть заповнений тим, що кожен би сподівався побачити в лігві сивіли. У кімнатці стоїть ряд шаф із заялженими кабалістичними фоліантами — подарунками її вчителя Еттейли — і також іншими численними дивовижами, такими, як вибілені рештки стародавньої змії, череп вівці із закрученими рогами, велетенський морський їжак, обсіпаний рожевими голками, і цілі розсипи кристалів усілякої форми, барви та розміру. Серед кімнати стоїть круглий стіл, накритий смарагдовим оксамитом, і на ньому велика скринька, інкрустована перлами. У цій скриньці дві її найдорожчі колоди карт таро; одна з надрукованими малюнками Еттейли, а друга — марсельське таро.

Ленорман запалює свічки, що колом стоять у кімнаті, а на решітці тим часом тріскоче вогонь. Кімната геть задимлена, і їй печуть очі. Вона наливає собі з карафки ще один келих вина, а тоді чує дзеленькання крамничних дзвоників і голоси надворі. Чоловіки воліють приходити парами чи цілим гур-том, навіть солдати. Це додає їм відваги.

Коли Жізель приводить їх у салон, Ленорман впізнає в них джентльменів, які навідувалися до неї два роки тому: Умбер, генерал французької армії, і його ірландський приятель, якого їй спершу відрекомендували як Шмідта, хоча насправді його ім'я було Волф Тон. Обидва були паліями війни і жадали насамперед слави. Від людей завжди брати легко, і коли Ленорман широко розкриває долоні, у них насипають монети. Вона кладе свою здобич до гаманця, що прив'язаний їй до пояса, і впирається в них обох прозірливим поглядом.

— Доброго вечора, джентльмени, — каже вона.

Ах, вони бояться вже. Їхні погляди метнулися до сірої ворони, що вместилася на сідалі. Ці могутні чоловіки, які б'ються мечами і хизуються своєю силою на полі бою, трусяться і бліднуть, неначе лілії, в її салоні. Доля — це той невидимий ворог, якого вони ніколи не зможуть здолати. Їй краще не говорити їм, як долю можна вивернути навиворіт і обернути її проти самої себе. Навіщо їй так легко віддавати свої знання?

— Усе здійснилося, — каже ірландець Волф Тон. Його голос звучить неоковирно через сильний акцент. — П'ятнадцять тисяч військ у затоці Бантрі, і ми не змогли висадитися. Ми могли здолати своїх британських гнобителів; я в цьому впевнений. Але ж ні, ми просто колихалися на морі, спостерігаючи, як втрачаємо свій шанс, — він заломлює руки. — І тільки тому, що французи — нікудишні моряки.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ